

zkoumání žádosti o vydání. Proto ministerstvo spravedlnosti samo požádalo o dodatečné objasnění, avšak nařídilo, aby povolené vydání pro faktum a) b) bylo i h n e d do Německa provedeno, neboť extradiční povinnost v těchto dvou bodech byla nepochybně zjištěna a nevyžadovala dalšího šetření.

Německá vláda předložila dodatečně soudní doklad o tom, že Marie F. poskytnutím stravy za 17 týdnů utrpěla škodu 255 RM, jež spolu s vylákanou hotovostí 63 RM činí dohromady 318 RM, tudíž v československé měně přes 2700 Kč. Šlo tedy i podle našeho práva o zločin podvodu, tudíž o delikt extradiční podle čl. 3 citované smlouvy. Proto byla účinnost již povoleného a mezitím také provedeného vydání rozšířena i pokud jde o faktum c).

Mezi původním dílčím extradičním rozhodnutím a mezi dodatečným vydávacím dekretem uplynulo více jak 6 týdnů. Vydání bylo provedeno ihned po původním dílčím vydávacím dekretu, takže se vydávací vazba značně zkrátila a uspořily se tím státu i výdaje za vydávací vazbu, kteréž podle čl. 22 cit. smlouvy jdou na vrub našeho státu jako státu dožádaného, neboť vznikly na našem území. To je výhoda tak zv. dílčích extradičních rozhodnutí. Naproti tomu nebylo by vhodné nařizovati, aby řízení o vydání bylo doplněno a vyčkávati s konečným rozhodnutím, až dojde odpověď na žádost o dodatečné objasnění. Bylo by to vlastně i v rozporu se smluvní povinností vyjádřenou ve čl. 7 citované smlouvy, že totiž o každé extradiční žádosti má být rozhodnuto co nejdříve. Co nejdříve má být rozhodnuto i o oné části extradiční žádosti, která je zralá k rozhodnutí, která žádných dalších objasnění nevyžaduje a která se nezmění, ať je odpověď na žádost o dodatečné objasnění jakákoliv.

Kronberger.

Ke skutkové podstatě §§ 1 a 2 zákona o ochraně cti. — Pro otázku, kdo vystupuje jako soukromý žalobce, je rozhodný celkový smysl obžalovacího spisu a ostatních projevů soukromého žalobce; chybná stylisace na rubru žaloby nebo jiných podání nevadí.

Rozh. ze dne 4. ledna 1938, Zm I 897/37, čís. 6089 Sb. n. s.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce »Bund der Landwirte« do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný A. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby, vznesené naň pro přečin pomluvy, pokud se týče utržení na cti podle § 2, 3 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů. Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) a č. 10 tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Hledíc k obsahu odvodů obžalovaného a vydavatele nutno se především zabývatí otázkou, zda skutečně schází aktivní legitimace

soukromého žalobce k podání soukromé žaloby. Odvody totiž namítají, že nerozhoduje výlučně, kdo podepsal plnou moc, nýbrž že je s hlediska aktivní legitimace závažné, kdo je na rubru žaloby uveden jako soukromý žalobce. Jde tu prý o závažný projev vůle o tom, kdo vystupuje jako soukromý žalobce. V souzeném případě je to prý »Reichsparteileitung des Bundes der Landwirte«, kteréžto vedení politické strany není prý oprávněno k podání žaloby, pokud se týče nemá prý právo na ochranu cti po rozumu § 5, odst. 1, č. 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.

Odvody jsou s touto námitkou na scestí. Je sice pravda, že obžalovací spis uvádí na rubru jako soukromého žalobce »Reichsparteileitung des Bundes der Landwirte«, že stejně zní i podpis obžalovacího spisu (psacím strojem vyhotovený) a že obžalovací spis praví dokonce ve svém úvodě: »Die Reichsparteileitung des Bundes der Landwirte erhebt . . . die Anklage«. Leč v dalším znění užívá obžalovací spis výrazu »Der Kläger«, což již jazykově poukazuje na »Bund der Landwirte« a nikoliv na »Reichsparteileitung des Bundes der Landwirte«. Dále plyne s plnou jistotou z důvodů obžalovacího spisu, že se tu obžalovanému klade za vinu útok na čest politické strany »Bund der Landwirte« a nikoli »Reichsparteileitung des Bundes der Landwirte«.

K tomu přistupuje, že plnou moc skutečně vystavil »Bund der Landwirte«, zastoupený předsedou a jednatelem strany, a že i podání č. l. 14, 16, 20, 24, jakož i zmatečení stížnost jsou — byť i jen psacím strojem — podepsány »Bund der Landwirte«. Výjimku činí tu jen podání č. l. 41.

I z projevu zástupce soukromého žalobce při hlavním přelíčení vyplývá, že za žalující stranu pokládá celou stranu »Bund der Landwirte«. Nikdy neprojevil, že se cítí na své cti postiženo vedení strany.

Jde tudíž jen o chybnou stylisaci, uvádějí-li obžalovací spis a různá podání na rubru jako soukromého žalobce »Reichsparteileitung des Bundes der Landwirte«, což částečně přešlo i do enun-ciátu rozsudku. Podle svého celého smyslu — a jen to rozhoduje — nepřipouštějí obžalovací spis a ostatní projevy soukromého žalobce pochybnosti o tom, že jako žalobce vystupuje politická strana »Bund der Landwirte«. Netřeba se proto zabývatí otázkou, zda by k samostatnému stíhání obžalovaného bylo oprávněno i vedení strany.

Další námitky v příčině aktivní legitimace odvody nečiní.

Napadený rozsudek má ovšem za to, že se v souzeném případě nedostává soukromému žalobci jakožto politické organizaci ochrany cti, hledíc k ustanovení § 5, odst. 2 cit. zák., poněvadž stíhaný projev naplňuje nanejvýše skutkovou podstatu přečinu urážky podle § 1 cit. zák., proti němuž politické organizace nepožívají ochrany.

Leč zmateční stížnost právem namítá s hlediska zmatku § 281, čís. 10 tr. ř., že stíhaný projev ztělesňuje po stránce objektivní

skutkovou podstatu přečinu pomluvy podle § 2 cit. zák. Článek, o nějž jde, napadá, jak i rozsudek předpokládá, německé politické strany mimo stranu SdP. pro jejich odpor proti této straně. Vytýká těmto stranám, tedy i straně »Bund der Landwirte«, jejich odpor proti sudetoněmecké jednotě, zastávané prý stranou SdP. V této souvislosti praví článek: »Die sudetendeutsche Politik wäre nach BdL.-Muster sehr glücklich geworden. Der BdL. hätte an allen agrarischen Monopolen teilgehabt, — und daß hätte auch etwas fixes Bargeld getragen«.

Hledíc ke zřejmé vnitřní souvislosti tohoto zažalovaného místa článku s jeho ostatním nestíhaným obsahem (§ 8, odst. 3 cit. zák.) a ke smýšlení čtenářů periodického tiskopisu »H.«, nelze pochybovati, že průměrný čtenář tohoto článku musel stíhaný projev pojímati v tom smyslu, že se tu sice straně »Bund der Landwirte« nevytýká zistné obohacení jednotlivých funkcionářů této strany — opačný názor stěžovatelův nemá v obsahu článku podkladu, — že se jí však vytýká, že sleduje a provozuje politiku v očích čtenářů zavržitelnou, totiž politiku, záležející v tom, že dává ohledu na agrární monopoly a na hmotný zisk přednost před ohledem na blaho národa. Vytýká se tedy uvedené straně, že pro mrzký zisk peněžité obětuje jednotu národa. Tím se viní politická strana ze zrady národních zájmů pro hmotný zisk.

Je na bílé dni, že tu nejde o pouhou satiru, která je ovšem bez-trestná, pokud se nedotýká osobní hodnoty a mravních kvalit napadeného a pokud svou formou nenabývá takového rázu zesměšňujícího, že se tím napadený snižuje v úctě a vážnosti (rozh. čís. 4489 Sb. n. s.). Je dále nepochybné, že nejde ani o pouhou urážku podle § 1 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n., kterážto skutková podstata by byla dána, kdyby tu byl soukromý žalobce jen povšechně haněn, jaksi povšechně projevenou neúctou k němu (rozh. č. 5159 Sb. n. s.). Je naopak podle hořejšího jedině správného výkladu smyslu a dosahu stíhaného projevu zjevno, že soukromý žalobce byl tu viněn nejen z určité, nečestné a urážlivé vlastnosti nebo z takového smýšlení, nýbrž přímo z uskutečňování této vlastnosti a tohoto smýšlení, z určitého jednání, prýšticího z takové vlastnosti a z takového smýšlení, totiž ze sledování politického směru, ovládaného jen touhou po hmotném zisku na úkor zájmů národních. Stala-li se takto urážka sdělením konkrétní skutečnosti, která je najmě v očích čtenářů listu, o nějž jde, způsobila napadenou politickou stranu »Bund der Landwirte« vydati v opovržení nebo při nejmenším snížení v obecném mínění, bylo nutno tento útok podřaditi pod skutkovou podstatu přečinu pomluvy podle § 2 cit. zák. (rozh. č. 5308 Sb. n. s.).

Na tom nic nemění okolnost, že stíhané místo je formulováno hypoteticky (»v irreali«, jak praví odvodky obžalovaného a vydavatele), neboť je bez významu, že soukromý žalobce podle formulace stíhaného projevu svého cíle nedosáhl, závažné je toliko, že se mu vytýká, že uvedenou politikou sledoval tento cíl, totiž aby

Bund der Landwirte získal z prodeje národní jednoty hmotný zisk. Urážlivý projev se ostatně nestává beztrestným tím, že jest učiněn ve formě nepřímé, za použití opatrné, zaobalené stylisace, lze-li z ní urážku třeba nepřímo vyčísti (rozh. čís. 2995 Sb. n. s.).

Ani okolnost, že jde o politickou polemiku, nečiní uvedený projev beztrestným. O tom mohla by býti řeč jen tehdy, kdyby šlo o pouhou politickou, třebaš ostrou kritiku, která by nevybočovala z mezí věcného posuzování jistého politického úkonu po rozumu § 6, odst. 1 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. Že v souzeném případě nejde o věcné posuzování, dokazuje celý nanejvýš posměšný způsob psaní onoho článku.

Jde-li takto aspoň po stránce objektivní o skutkovou podstatu přečinu podle § 2 cit. zák., je napadený rozsudek na omylu, pokud má za to, že soukromému žalobci nepřisluší v souzeném případě podle § 5, odst. 2 cit. zák. ochrana cti.

Tisková oprava není zásadně vyloučena z možných způsobů přiměřeného zadostučinění. Řešiti otázku, kdy ji lze za ně považovati, je ponecháno úvaze soudu. Při tom je bez významu, zda obžalovaný nahradil soukromému žalobci útraty, vzešlé mu po jejím uveřejnění; rovněž, zda si opravující zároveň vyhradil trestní řízení. — Zákon nežádá, aby bylo zadostučinění poskytnuto z vlastní iniciativy pachatelovy. — Opakování činu ve smyslu § 9, odst. 3, posl. věta zák. o ochraně cti, nelze spatřovati v tom, že si obžalovaný vyhradil nastoupiti důkaz pravdy. — Okolnost, že obžalovaný nenavrhł řízení ve smyslu § 26 zák. o ochraně cti, nebrání v upuštění od potrestání podle § 9, odst. 3 téhož zákona.

Rozh. ze dne 22. ledna 1938, Zm I 402/37, čís. 6109 Sb. n. s.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromých žalobců M. a N. do rozsudku krajského soudu jako soudu kmetského, jímž byl obžalovaný vinným uznán přestupkem zanedbání povinné péče podle § 4 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky ministra spravedlnosti č. 145/1933 Sb. z. a n., a zamítl odvolání soukromých obžalobců z téhož rozsudku, pokud napadalo výrok, jímž bylo podle § 9, odst. 3 zákona o ochraně cti upuštěno od uložení trestu.

Z d ů v o d ů: Odvolání soukromých žalobců z výroku o upuštění od potrestání není oprávněno. Neprávem namítá odvolání, že tiskovou opravu nelze vůbec považovati za přiměřené zadostučinění ve smyslu § 9, odst. 3 zák. o ochraně cti. V důvodové zprávě k vládnímu návrhu tohoto zákona (tisk. č. 830 posl. sněmovny N. S. R. Č., 1930, str. 23) se výslovně uvádí: »Pokud jde o trestné činy spáchané tiskem, bylo by ještě podotknouti, že i u nich může býti zadostučinění poskytnuto již dříve než před soudním jednáním o smír, tak zejména ve formě opravy urážlivé